

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 000135 09 Кжк
Бања Лука, 26.11.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Слободана Милашиновића, као предсједника вијећа, мр Велка Икановића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Н. Р. због кривичног дјела убиства из члана 148. став (1) у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, након одржаног претреса дана 26.11.2009. године, по рјешењу Врховног суда Републике Српске број: 14 0 К 000135 09 Кж од 23.7.2009. године, којим је укинута пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број: 14 0 К 000135 08 К од 26.3.2009. године, у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца В. Ч., адвоката из С., донио је 26.11.2009. године и истог дана јавно објавио

П Р Е С У Д У

Оптужени Н. Р., син М. и мајке С., рођене Г., рођен... године у С., сада пребива у П., ул..., Србин, држављанин РС и БиХ, радник обезбјеђења, запослен у Агенцији... С. W., пословница П., нежењен, без дјеце, писмен са завршеном грађевинском школом, војску служио... године у Н., без чина и одликовања, слабог имовног стања, неосуђиван, не води се поступак за које друго кривично дјело, налазио се у притвору од 13.07.2007. године до 10.09.2009. године, сада на слободи,

К Р И В Ј Е

Ш т о ј е:

Дана 13.7.2007. године око 5,40 часова, у ТЦ Б. у П., у просторији намјењеној за праћење видео надзора и физичког обезбјеђења објекта од стране агенције С.-W., код које је запослен, за вријеме вршења дужности обезбјеђења, у физичком и психичком малтретирању без икаквог разлога и повода од оштећене Ј. С., неочекивано од ње, нанио цијев службеног пиштоља марке „Бајкал“ – Макаров, цалл. 9 мм, фабричког броја..., на лијеви потиљачни дио њене главе и извршио опалење пројектила нанијевши јој устрелну рану са правцем стрелног канала од уназад према напријед и слијева удесно, усљед чега је дошло до продора у мозговину потиљачно лијево, испадање мозговине кроз устрелну рану, прелом

костију главе са више дјелића костију лијево чеоно – слијепочно тјемено, прелом потиљачне кости десно, утиснуче уломака костију лобање у мозговину тјемено-поттиљачно лијево, са металним страним тијелом у мозговини у тјемено потиљачном региону мозга десно, са трауматским крварењем по цијелом конвекситету мозга и продором ваздуха унутар лобанског простора са трауматским отоком мозговине и посљедичним коматозним стањем, крвних подлива око очних дупљи обострано, усљед чега је према актуелном стању животног и тјелесног интегритета оштећене Ј. С. оштећена слијепач са драстичним слабљењем чула слуха и моћ говора, са одузетошћу екстремитета и парализованом десном страном тијела и десне руке и ноге у стању неспособности за самостални живот и неизвјесним изгледима за даљи живот,

Дакле, другог покушао лишити живота.

Чиме је починио кривично дјело убиства из члана 148. став (1) у вези члана 20. Кривичног закона Републике Српске, па га суд на основу истог законског прописа

О С У Ђ У Ј Е

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 9 (ДЕВЕТ) ГОДИНА.

На основу члана 44. став (1) Кривичног закона Републике Српске, оптуженом се у изречену казну затвора урачунава вријеме проведено у притвору од 13.7.2007. године до 10.9.2007. године.

На основу члана 99. став (1) Закона о кривичном поступку оптужени је дужан платити трошкове кривичног поступка у износу од 8.966,15 КМ и паушални износ трошкова поступка у износу од 500,00 КМ у року од 30 дана под пријетњом извршења.

На основу члана 108. став (3) Закона о кривичном поступку оштећена Ј. С. се са имовинскоправним захтјевом у цијелости упучује на парницу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број: 14 0 К 000135 08 К од 26.03.2009. године оглашен је кривим оптужени Н. Р. због кривичног дјела убиства из члана 148. став (1) у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗРС), па је, на основу истог законског прописа, уз примјену одредби члана 28, 32. и 37. КЗРС, осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у које му је примјеном члана 44. став (1) КЗРС урачунато вријеме проведено у притвору од 13.7.2007. године па до 10.09.2007. године. На основу

члана 99. став (1) Закона о кривичном поступку оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд донијети посебно рјешење, а на основу члана 108. став (3) истог закона оштећена Ј. С. се са имовинскоправним захтјевом упучује на парницу. Истом пресудом остаје на снази мјера забране одређена рјешењем Окружног суда у Источном Сарајеву од 04.10.2007. године, уз одређивање додатне мјере забране кориштења личне карте за прелаз државне границе БиХ, која ће трајати до упућивања оптуженог на издржавање казне затвора.

У поступку по жалби окружног тужиоца у И. С. и браниоца, овај суд је рјешењем број: 14 0 К 000135 09 Кж од 23.7.2009. године укинуо првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, те одредио одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Након што је у складу са наведеним рјешењем, а у смислу члана одредбе 323. став (2) Закона о кривичном поступку, а што одговара одредби члана 331. став (2) Закона о кривичном поступку – пречишћени текст („Службени гласник РС“ бр. 100/09, у даљем тексту: ЗКП – пречишћени текст), одржао претрес, ради отклањања неправилности због којих је првостепена пресуда укинута, претресно вијеће овог суда је одлучило као у изреци из слиједећих разлога:

На претресу пред Врховним судом Републике Српске, позивајући се на одредбе члана 242. ЗКП – пречишћени текст, а на основу овлаштења садржаних у одредби члана 290. ЗКП – пречишћени текст, републичког тужилац је писмено измјенио чињенични опис кривичног дјела садржан у диспозитиву потврђене оптужнице Окружног тужилаштва у Источном Сарајеву број КТ-279/07 од 14.07.2008. године. Није извршена измјена правне оцјене дјела, тако да се оптуженом Н. Р. ставља на терет извршење кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став (1) у вези са чланом 20. КЗРС. Овај суд је у цјелости прихватио измјењени чињенични опис дјела, јер је исти заснован на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, које је овај суд, у смислу одредбе члана 331. став (2) ЗКП – пречишћени текст, прихватио као доказни материјал, па пошто оптужени и бранилац нису тражили вријеме за припрему одбране по измијењеној оптужници, претрес је одржан по писмено измијењеној оптужници.

Након анализе и садржајне оцјене доказа оптужбе и одбране изведених на главном претресу, чије извођење на претресу пред овим судом није поновљено осим допуне исказа свједока М. С. у смислу одредбе члана 331. став (2) ЗКП – пречишћени текст, овај суд налази да је правилно утврђење првостепене пресуде по коме се у радњама оптуженог, описаних у изреци те пресуде, стичу сва битна обиљежја кривичног дјела убиства из члана 148. став (1) у вези члана 20. КЗРС извршеног са евентуалним умишљајем.

Није спорно да је оптужени Н. Р. критичног догађаја, у главу оштећене Ј. С. испалио један хитац из наведеног пиштоља, нанијевши јој том приликом повреде у виду устрелне ране у предјелу лијевог тјемено – потиљачног дијела главе, са задржавањем пројектила унутар лобањске шупљине, усљед чега је на каналима

стрелне ране дошло до повреде виталних органа, односно наношења тешке и по живот опасне повреде оштећеној. Овакво поступање оптуженог првостепени суд је квалификовао као убиство у покушају из члана 148. став (1) у вези члана 20. КЗРС учињено са евентуалним умишљајем. По наводима жалби, изнесених претежно у дијелу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП – пречишћени текст, тачка на којој се раздвајају тврдње оптужбе и одбране је да ли је оптужени поступао са директним умишљајем, како то тврди жалба окружног тужиоца, или је оптужени поступао у стварној заблуди и из нехата, па је на тај начин остварио све елементе кривичног дјела тешке тјелесне повреде нанесене из нехата из члана 156. став (4) у вези става (2) КЗРС у вези са чланом 18. став (2) КЗРС, како то квалификује жалба браниоца оптуженог. Осим тога, по тврђењу жалбе браниоца оптуженог, неправилно је примјењен кривични закон приликом одмјеравања казне оптуженом.

Према виђењу жалбе окружног тужиоца на првостепену пресуду изрека ове пресуде је противрјечна разлозима пресуде, јер садржи обиљежја и становиште да је оптужени поступао са директним умишљајем што је у супротности са разлозима изнесеним у побијаној пресуди да је оптужени поступао са евентуалним умишљајем у чему би се манифестовала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП – пречишћени текст. Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став (2) ЗКП – пречишћени текст по жалби тужиоца огледа се и у томе што је суд у току главног претреса неправилно примјенио одредбе члана 14. став (1) и члана 269. ЗКП – пречишћени текст што је, коначно, имало утицаја на законито и правилно доношења пресуде. У сегменту побијања првостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба окружног тужиоца сматра да суд није дао довољно разлога нити је анализирао зашто сматра да није са сигурношћу доказано репетирање пиштоља, што је имало за посљедицу изрицање, по тужиоцу, благе казне.

Приговори жалбе браниоца оптуженог, сведена на заједнички именилац, у суштини се свде на изричито исказано становиште манифестовано у тврдњи да оптужени није починио кривично дјело убиства из члана 148. став (1) КЗРС у вези са чланом 20. истог закона, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, и на тврдњи да је та пресуда резултат погрешне примјене кривичног закона у правној оцјени радњи оптуженог критичног догађаја на неправилно утврђеној чињеничној основи. При томе су, према становишту жалбе, почињена битна повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП – пречишћени текст јер неким одлучним закључцима нису дати убједљиви аргументи, неки дјелови образложења су супротни како међусобно тако и изреци пресуде, а све се односи на одлучне чињенице. Став ове жалбе је да се радње оптуженог могу квалификовати само као тешка тјелесна повреда нанешена из нехата из члана 156. став (4) у вези става (2) КЗРС у вези члана 18. став (2) КЗРС и, коначно, да из изреке пресуде произилази да је суд примјенио одредбу о ублажавању казне (члан 20. КЗРС), а казну није ублажио испод законског минимума, па је на штету оптуженог почињена повреда Кривичног закона из члана 312. став (1) тачка д) ЗКП – пречишћени текст. Такође се приговора и да је изрека пресуде, када је у питању

одлука о мјерама забране, неразумљива, а образложење нема разлога о одлучним чињеницама.

Налази вјештака медицинске струке др Ж. К. и балистичке струке инг. М. М. и њихова свједочења на главном претресу пред првостепеним судом, које је овај суд довео у везу са другим доказима изведеним на главном претресу, дали су одговоре на кључна питања, а то је положај и мјесто оптуженог и оштећене у моменту испалења хица, карактеристика пиштоља, који је том приликом употребљен, репетирања овог пиштоља, начина на који се врши опалење и могућности случајног опалења. Из заједничког налаза судско медицинског и балистичког вјештачења произилази да је критичне прилике употребљено ватрено оружје и у коме је тјелесну повреду задобила оштећена Ј. С., код које је констатована устрелна рана у предјелу главе, лоцирана у лијевом тјемено потиљачном предјелу. Према наведеном налазу, у конкретном случају, ради се о устрелини пројектилом испаленим из ручног ватреног оружја из апсолутне близине, ситуација ткз. прислона уста цијеви на главу оштећене, у наведеном предјелу, те да је правац стрелног канала од назад према напријед и слијева удесно. У налазу је, такође, изнијето мишљење да је у моменту наношења ова повреда била тешка тјелесна повреда опасна по живот, која је непосредно угрожавала живот оштећене, те да је смртна посљедица спријечена благовременим и адекватним медицинским интервенцијама, као и да оваква повреда има као посљедицу трајни тешки доживотни инвалидитет. Налазом се са максималном сигурношћу констатује да је у моменту наношења ове повреде оштећена била у сједећем положају, као и да је до наношења повреде морало доћи на тај начин што је употребљени пиштољ био претходно репетиран, метак се налазио у цијеви, а до опалења метка дошло је на тај начин што се на обарач оружја дјеловало масом од 2,8 кг, те да су том приликом уста цијеви била прислоњена на кожу главе оштећене, на мјесту које одговара позицији улазног отвора устрелине.

Вјештак судске медицине др Ж. К. је утврдио, имајући у виду да је приликом пријема оштећене код надлежног неурохирурга утврђено да се ради о устрелној рани иза и нешто изнад лијеве ушне шкољке са траговима гарежи и опалених рубова, да је повреда нанешена из апсолутне близине, односно из ткз. прислона. Вјештак је описао и друге повреде на тијелу оштећене, манифестоване у виду крвних подлива, углавном нанијетих јагодицама прстију. Овај вјештак наводи да се оштећена у моменту повређивања налазила у сједећем положају, што се може закључити, не само из медицинске документације, већ и из записника о увиђају, а нарочито фотодокументације, уста цијеви су била у висини улазне ране, да не постоје критерији на основу којих се може утврдити како је оштећена држала главу у критичном моменту, јер је глава јако помична, а излазног оштећења нема, нити неког трећег оштећења, да би се сва оштећења могла довести у исти правац и одредити тачан положај главе у моменту испалења метка. Закључује да се особа која је држала оружје у руци морала налазити иза, или иза и нешто бочно, што значи да се оружје морало налазити са задње бочне стране, али се не може изјаснити у којој руци је особа држала оружје. Вјештак се изјаснио да се овакве повреде главе ватреним оружјем у судској медицини квалификују као убилачке, те да су задобијена повреда изазвале трајну, тешку и доживотну инвалидност.

Вјештак балистичке струке инг. М. М. утврдио је да је пиштољ марке „Бајкал“ цал. 9 мм Макаров, који је употребљен критичне прилике, у моменту испалења био исправан, да су били исправни механизми за кочење, убацивање метака и остало. Вјештак је нагласио да је овај пиштољ јако сигуран што се тиче механизма за кочење и када се пиштољ закочи потпуно је онемогућен контакт ударача задњег дијела ударне игле, што омогућује потпуну сигурност при руковању са овим пиштољем, односно у случају када је метак у лежишту пиштоља до нежељеног опалења метка не може доћи, уколико је пиштољ закочен. Вјештак је мишљења да је, прије него што је дошло до опалења метка, неко морао репетирати пиштољ или је метак био раније у цијеву пиштоља, па је неко дјеловао на обарач масом од 2,8 кг, јер је из фотодокументације видљиво да је ударач био у задњем положају, што значи да је и сљедећи метак био у цијеву. Изјашњавајући се на околност да ли наведени пиштољ може да опали ако се окреће око прста вјештак тврди да то није могуће, јер на обарач треба дјеловати силом, а у случају када се пиштољ врти око прста такве силе нема.

Када је ријеч о битним повредама одредаба кривичног поступка, на које се жалбама указује и које је, према ставу овог суда, првостепени суд починио, оне су отклоњене на претресу пред овим судом. Дати су разлози о свим одлучним чињеницама, оцијенени искази у поступку саслушаних свједока на начин како то прописује одредба члана 287. ЗКП и дата оцјену тих исказа. Цијењећи исказе саслушаних свједока утврђено је да је оптужени критичног догађаја прислонио уста цијеву пиштоља у предјелу лијевог тјемено потиљачног дијела главе оштећене и извршио опалење хица којом приликом је оштећена задобила тешку и по живот опасну повреду. Овакво чињенично стање које, у суштини, не спори ни једна жалба, нити је у измјењеној оптужници изнесено другачије чињенично стање, утврђено је и на основу записника о увиђају, скице лица мјеста, фотодокументације и бројних вјештачких налаза и мишљења. На овај начин отклоњене су битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП – пречишћени текст, уз које је донесена првостепена – побијана пресуда.

У рјешењу овог суда, којим је укинута првостепена пресуда и одређено одржавање претреса пред овим судом, констатовано је да жалба окружног тужиоца основано указује да је суд у току главног претреса неправилно поступио код извођења доказа испитивањем оптуженог у својству свједока на главном претресу, јер тужиоцу није дата могућност унакрсног испитивања оптуженог као свједока, и да је суд на овај начин поступио противно одредби члана 14. став (1) и члана 277. ЗКП – пречишћени текст, чиме је починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став (2) ЗКП, односно члана 311. став (2) ЗКП – пречишћени текст. Међутим, у ситуацији када републички тужилац из описа радњи изоставља тврдњу да је оптужени прије опалења репетирао пиштољ и када оптужени, који је свједочио на главном претресу пред првостепеним судом и чији исказ је цијењен од стране овог суда, одбија да свједочи и уопште одговара на питања на претресу пред овим судом, овакав жалбени приговор се указује као сувишан и неоснован. Ово из разлога што је окружни тужилац на главном претресу, као и у својој жалби, очигледно покушао доказати тврдњу, односно чињеницу да је оптужени репетирао

пиштољ непосредно прије опалења, како се то наводи у диспозитиву потврђене оптужнице, па како је републички тужилац у измјењеној оптужници изоставио ове наводе, односно чињенице, приговор да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка и из члана 311. став (2) ЗКП – пречишћени текст указује се као неоснован, односно у садашњој ситуацији сувишан.

На претресу пред овим судом утврђено је да је до повређивања оштећене Ј. С. дошло на начин како је то описано измјењеном оптужницом, која радње оптуженог квалификују као кривично дјело убиства у покушају. Такав закључак је резултат широке, пажљиве и садржајне анализе проведених доказа и исказа свједока. Докази који су изведени у овом поступку, по оцјени овог суда, представљају поуздану основу за закључак да је повређивање оштећене последица дјеловања оптуженог у nanoшењу повреда. Ту се првенствено има у виду исказ оштећене, свједока Б. Ј., дјелимично и исказ оптуженог као свједока, као и свједочења овлаштених службених лица, односно припадника полиције у међусобној повезаности, те у повезаности са другим проведеним доказима, а посебно записником о увиђају, налазом и мишљењем судско медицинског и балистичког вјештачења у погледу карактера повреда које је задобила оштећена и механизма nanoшења тих повреда, карактеристикама употребљеног оружја и положају оружја приликом испалења метка и других околностима, налазима и мишљењима других вјештака, потврдом о привремено одузетим стварима и другим доказима. Вриједносни значај исказа свједока, а посебно исказа оптуженог као свједока, оштећене и свједока Б. Ј., није доведен у сумњу јер су искази свједока били предмет брижљиве оцјене од стране овог суда. При томе су идентификована и расвјетљена питања од одлучујућег значаја за оцјену и вјеродостојност исказа и то прије свега питање просторне и временске могућности уочавања чињеница од стране свједока, о којима се изјашњавају, те међусобне усаглашености исказа у погледу чињеница важних за утврђивање одлучних чињеница, као и питање у погледу одређених недоследности у исказима. Све ово потврђује да је оптужени учествовао у радњи извршења дјела како је то описани у измјењеној оптужници сљедом чега пред овим судом нису утврђивање чињенице везане за репетирање пиштоља, па је на овај начин чињенично стање је и потпуно и правилно утврђено.

Кривично дјело убиства из члана 148. став (1) КЗРС чини оно лице које са умишљајем (директним или евентуалним) друго лице лиши живота при чему мора постојати узрочна веза између радњи оптуженог и настале последице у виду смрти оштећеног – убијеног. Не захтјева се намјера код основног облика кривичног дјела убиства јер је за кривичну одговорност извршиоца довољан такав облик виности који се манифестује у директном или евентуалном умишљају, нити је нужно утврдити мотив обзиром да та околност није обиљежје кривичног дјела убиства. У конкретном случају у опис радњи извршења унесени су сви елементи кривичног дјела убиства из члана 148. став (1) у вези члана 20. КЗРС (покушај кривичног дјела убиства), обзиром да није наступила смрт код оштећене, као и опис чињеница и околности у односу на виност, као психички однос оптуженог према дјелу, који су оприједијелили суд за овакву правну квалификацију. Чињенични опис у измјењеној оптужници садржајно одређује и без сумње одражава евентуални умишљај обзиром да је оптужени био свјестан да услед његовог чињења може наступити забрањена

последица, али је пристао на њено наступање. Чињенични опис прати и интелектуална компонента евентуалног умишљаја у облику свијести о могућности наступања забрањене последице, односно смрти другог лица, што значи да је интензитет свијести код оптуженог мањи јер оваквим умишљајем није обухваћена ситуација у којој је наступање последице извјесно. Вољна компонента означава се као пристајање на наступање забрањене последице, што је у односу на директан умишљај мањи степен воље, односно воља се појављује у другој, блажој форми, али и код овакве воље последица је укључена у вољу.

Када се имају у виду утврђене чињенице да је оптужени, који је радник обезбјеђења и обучен за послове безбједности, па и за руковање ватреним оружјем, из апсолутне близине т.к. прислона, којом приликом су уста цијеви била прислоњена на потиљак главе оштећене, испалије један метак из ватреног оружја, при чему оштећеној наноси повреду у виду устрелне рану у предјелу главе, онда све ове чињенице, обзиром на средство којим су повреде нанесене и дио тијела гдје су повреде нанесене, неспорно утврђене чињенице да примопредаја пиштоља није извршена по правилима службе, при чему је битно напоменути да је свједок Б. Ј., радник обезбјеђења у претходној смјени, децидан у своме исказу да је пиштољ оставио на столу унутар службене просторије, претходно се увјеривши да у цијеви пиштоља нема метка и да оптужени није провјеравао да ли има метак у цијеви пиштоља, несумњиво упућују на закључак да је оптужени поступао са евентуалним умишљајем. Када оптужени из прислона, односно апсолутне близине, испалије хитац, а да се претходно није увјерио да ли има метак у цијеви пиштоља, онда он је свјестан да таквом радњом може проузроковати и смртну последицу, па он, на могућност да таква последица и наступи, пристаје. Оптужени, дакле, поступа у односу на последицу са евентуалним умишљајем јер је, имајући у виду његово цјелокупно понашања критичне прилике, био свјестан да таквом својом радњом може изазвати смрт оштећене, на шта је и пристао, односно поступао је са евентуалним умишљајем.

Слиједећи одбрану изнесу на главном претресу пред првостепеним судом и у завршној ријечи на претресу пред овим судом, одбрана сматра да се радње извршења могу квалификовати само као тешку тјелесну повреду из члана 156. став (4) у вези става (2) и члана 18. став (2) КЗРС, односно као кривично дјело тешке тјелесне повреде нанесене из нехата при чему је оптужени био у заблуду услед нехата. Разлика између кривичног дјела убиства (покушаја), за које је оптужени оглашен кривим и кривичног дјела тешке тјелесне повреде је у умишљају учиниоца, директног или евентуалног, тако да је код убиства већ довољно да је учинилац поступао са умишљајем, а код тешке тјелесне исти такав умишљај али на наношење другом тешке тјелесне повреде. Код конкретне ситуације испаливање хица у главу оштећене, дакле у витални дио тјела и наношења не само тешких него и повреда опасних по живот које су проузроковале трајни инвалидитет, само по себи упућује на постојање умишљаја на лишење живота, па се стога став браниоца оптуженог да се оптужени налази у заблуди услед нехата и да се ради о кривичном дјелу тешке тјелесне повреде нанесене из нехата, указује као погрешан.

Приликом одмјеравања казне овај суд је, цијенећи општа правила о одмјеравању казне, прописана одредбом члана 37. став 1. КЗРС, оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 9 (девет) године налазећи да је та казна довољна и потребна мјера казне, за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗРС, у свим њеним облицима. Овај суд је цијенио ранији живот оптуженог, односно његов однос према друштвеним и моралним нормама, а посебно да ли је вршио кривична дјела или не, па је околност да је оптужени до сада неосуђиван, која се иначе сматра олакшавајућом околношћу, цијенио као олакшавајућу околност. С друге стране суд је имао у виду степен кривичне одговорности оптуженог изражен кроз евентуални умишљај, околности под којима је дјело почињено (одсуство било каквог повода од стране оштећене инкримисаног дана), тежину почињеног кривичног дјела, јачину повреде заштићеног добра манифестована кроз тежину последице (оштећена слијепа са драстичним слабљењем чула слуха и моћи говора, са одузетошћу екстремитета и парализованом десном страном тијела и десне руке и ноге, у стању неспособности за самостални живот и неизвјесним изгледима за даљи живот) и понашање оптуженог послје извршеног кривичног дјела. Имајући све напријед изложено у виду овај суд налази да ће се изреченом казном затвора у трајању од девет година, те да је мјера изречене казне у свему примјерена тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог, постићи сврха кажњавања како у сегменту васпитног утицаја према оптуженом да у будуће не чини кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима да не чине кривична дјела.

У изречену казну затвора оптуженом је у смислу члана 44. став (1) КЗРС урачунато вријеме проведено у притвору од 13.7.2007. године до 10.9.2007. године, јер се вријеме проведено у притвору урачунава у изречену казну затвора.

На основу члана 99. став (1) Закона о кривичном поступку оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 8.966,15 КМ, који се односи на трошкове свједока и вјештака, као и паушални износ трошкова поступка у износу од 500,00 КМ, имајући у виду трајање и сложеност овог кривичног поступка и имовно стање оптуженог.

На основу члана 108. став (3) Закона о кривичном поступку оштећена Ј. С. је са имовинскоправним захтјевом у цјелости упучена на парницу обзиром да се њен пуномоћник одредило да ће имовинскоправни захтјев остваривати у парничном поступку.

Из свих наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Слободан Милашиновић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић